

1. O Ljubljani in 1848. letu sva z dr. Lončarjem enakih misli. Madjarski čitavec bo tudi iz mojega opisovanja spoznal, da je bila takrat Ljubljana majhno, ubogo ponemčeno pokrajinsko mesto, ki je mogla ustanovitev univerze kvečjemu moralično podpirati. Hotel sem s to primerom med tedanjo Ljubljano in sedanjimi ogrskimi provincijalnimi mesti le prav posebno poudariti slabost slovenskega naroda v tistih časih.

2. Tudi glede dualizma sva z dr. Lončarjem komaj različnih nazorov. Gotovo bi nikdar ne prišlo do dualizma brez izgubljene bitke leta 1866. To pa je vsakemu madjarskemu inteligentu tako znano, da bi bilo odveč ga na to še posebej opozarjati. Bilo je pa tudi takrat mogoče, da bi prišlo do mnogo slabejše ali da bi sploh ne bilo prišlo do izravnave, ako bi Madjari ne imeli previdnih in doslednih politikov. Niti Madjari niti avstrijski Slovani niso bili tako močni, da bi določali smer zunanje politike. Na njih politični razsodnosti pa je bilo ležeče izkoristiti ugodni položaj, ki se je nudil, ne stopati v ospredje s pretiranimi zahtevami, ki niso bile v nobenem pravem razmerju z njih dejansko močjo, ampak le tisto zahtevati, za kar so se čutili zmožne braniti tudi v najneugodnejših političnih razmerah. In ta politična razsodnost je bila lastna med Madjari Deaku, med Slovenci pa Bleiweisu. Vsak avstrijski Slovan naj bi si tudi sam odgovoril na vprašanje, če so znali Slovani različne prilike tako modro izkoristiti, kakor so Madjari storili s položajem leta 1866.

3. Hočem porabiti to priliko, da se med mnogimi Slovenci, ki so me podpirali pri mojem raziskovanju, še prav posebno zahvalim gosp. dr. Lončarju, ki mi je mnogo pripomogel z odgovori na moja mnogoštevilna vprašanja, kakor tudi s svojimi že prej priobčenimi spisi. Žal, da so ti zelo kratki, a najboljši so, kar sem jih našel med slovensko politično literaturo. Pred vsem moram pohvaliti njegovo objektivnost v sodbi, katera je pri malih narodih več kot redka, a ki je edina sposobna okrepiti v tujem preiskovalcu simpatično zanimanje za drugorodne razmere in brez katere lastnosti je tudi nemogoč pravi vpogled v življenje drugega naroda.

Dr. Robert Braun.

Kaj prevajamo. Prevedeno imam iz ruščine: G. P. Danilevskega zgodovinska romana: „Na Indiju pri Petrě I.“, „Potemkin na Dunaje“. Iz francoščine romana: Alphonse Daudet: „Fromont jeune & Risler aîné“, Ludovic Halévy: „L'abbé Constantin“. Prevajam iz ruščine: G. P. Danilevskega veliki roman: „Devjati val“ (Hristova nevesta). Iz poljščine: Jozef baron Weyssenhoff: „Żywot i myśli Zygmunta Podfilipskiego“. J. Benkovič. — Dr. Engelbert Jamar sporoča, da je prevel Gustava Flauberta zgodovinski roman *Salammbô*.

